MİLİTAN BİR AĞRI

MELİH COŞKUN

Enefin Sanat E-Yayınları

MİLİTAN BİR AĞRI

MELİH COŞKUN

Emeğin Sanatı E-Yayınları
Emeğin Sanatı E-Kitaplığı

Ocak / 2012

Militan Bir Ağrı
MELİH COŞKUN

Kapak Resmi: Juan Diaz

Yayın, Tasarım ve Düzenleme: A. Z. ÇAMUR

Emeğin Sanatı E-Yayınları
Emeğin Sanatı E-Kitaplığı

Şiir Dizisi: 8
Ocak 2012

Emeğin Sanatı E-Yayınları
Emeğin Sanatı E-Dergisinin yan kuruluşudur.

İlgili web adresleri:
http://emeginsanatie-yayinevi.blogspot.com
http://emeginsanati.blogspot.com
http://issuu.com/emeginsanati

Emeğin Sanatı E-Yayınları e-posta adresi:
emeginsanati@gmail.com

© Bu e-kitabın tüm hakları Melih Coşkun'a aittir. Bu kitap ve kitabın özgün özellikleri Emeğin Sanatı kolektifine aittir. Şairin ve Emeğin Sanatı Kolektifinin izni olmadan hiçbir biçimde taklit edilemez, kopyalanamaz, çoğaltılamaz. Ancak kaynak belirtilerek alıntı yapılabilir.

İÇİNDEKİLER

7- _____ Bitmedi Daha
8- _____ Dediler Ki Şiir Yazılmaz Buralarda
9- _____ Cambaz
10- _____ Cesaret
11- _____ Çocuk Kalmış Bir Mayısı Büyüteceğim
12- _____ Çocuk Kalmak mı Zor Şair Ölmek mi?
13- _____ Kan Yürümüş Düşlerimizin Beynine
15- _____ Hürriyet Sadece Beyinlerimizde
16- _____ Adını Anmayı Unuttuğum Gün
18- _____ Yürekli Bir Sevdanın Çocukları
20- _____ Beyaz Bir Gül Gönder Bana
21- _____ İlk ve Son Sevdam
22- _____ Şairin Karanlıkla Sevişmesidir Gece Yarıları
23- _____ Yine Eylül
24- _____ Acılar Tohumlarıdır Şiirlerimizin
25- _____ Acılarımın Çetelesini Tutmadım Hiç
26- _____ Bana Kalbini Uzat
27- _____ Başını Dik Tutan Neyse
28- _____ Bilincim Taş Atılmış Su Gibi Bulanık
29- _____ Bir Borandı Sanırım
31- _____ Bir Dize Daha Dökebilmek İçin Hayatın Kalıbına
32- _____ Bir Düşü Vurulurken Gördüm
33- _____ Bir Kar Tanesiyim Bahçenizde
34- _____ Bizi Hiç Tanımıyorlar Çocuk
35- _____ Bu Kentin Şairleri Erken Ölür
36- _____ Çevirdim Başımı Sol Yanıma
37- _____ Çöz İpini Kelimelerin
38- _____ Daha Şiirin Var Yazılacak
39- _____ En Gerçek Türkünün Çocukları
40- _____ Ey Zulüm
41- _____ Gece; Demir Bir Parmaklık...
42- _____ Özgürlük
43- _____ Taze Tut Öfkeni
44- _____ Gerçek Aşk Kavganın İçinde Başlar
45- _____ Kanayış
46- _____ Militan Bir Ağrı
47- _____ Düşlerinde Ne Var Çocuk?
48- _____ Açın Perdelerinizi
49- _____ Devrim

SUNU YERİNE

80 sonrasının çocuklarındanım ben
Yaşamadım o günlerin acısını
Tamamen özgürüm diyemesem de
Yatmadım hiç zindanda
Hiç dayak yemedim öldüresiye
Sabahlamadım sorgularda
Dayanmadı alnıma bir on dörtlü
Kurşunlanmadım Beyazıt Meydanında
Ama tanıdım hayatımın baharında,
Ben dünyaya gelirken tükenen çocukları
Hüznünü saldılar yüreğime o günlerin
Onlar öğretti bana fedakârlığı
Dimdik durmayı ayakta haksızlığa karşı
Onlar öğretti bana şiir okurken ağlamayı
Ve onlardan kaldı yüreğimdeki derin uçurum duygusu
Her kalleşlikte biraz daha sıktım dişlerimi
Her susuşumda utandım varlığımdan
Sevdim imkânsızın peşine düşmeyi
Sevdim yüreğim kan ağlasa da
Yine de yaşamayı
İnadına yaşamayı...

Melih Coşkun

BİTMEDİ DAHA

sarışın bir çocuğun
güneşin doğuşunu hayal ederken
okuduğu türkü…
bak inatla bunu söylüyor sana
alev yürekli bütün ozanları yurdunun

gökkuşağını paleti yapmış bir ressam
alıyor fırçasını celladın elinden
tamamlamak için
mutluluğun yarım kalan resmini…

bir hüzün anıtı gibi asılı duruyor hala duvarımda
yitik bir yüzyıla miras bıraktığınız o acı tebessüm.
umutsuzum sanma gözyaşlarıma aldanıp
kavgamı büyütüyorum her damlada
her damlada daha da büyüyorum…

bitmedi daha

mavi gözlü bir ozanın
gündoğumunu düşlerken yazdığı şiir
bak inatla bunu söylüyor
sıkılmış yumruklarımız
dost bahçemizde açmış karanfil kırmızısı
bunu söylüyor,
biz doğmadan ölen dostların
yüreğimizin ezberine bıraktığı
O son bakış…

DEDİLER Kİ ŞİİR YAZILMAZ BURALARDA

Dediler ki şiir yazılmaz buralarda
Ve tel örgüler çekilmiştir
Delice özlediklerinin yollarına
Martılar başka türlü haykırırlar acılarını
Her damlasında kafama kafama vurur mayıs yağmuru

Ölümü yenmişlerin ayıdır mayıs bilir misin?
Cesaretin ve kahramanlığın yazılmamış şiiridir.

Gün olur
Takvimler bizden yana çevirir yüzünü
Gemilerin dev dalgaları parçalayışı gibi
Yırtar geçeriz geçmez denilen zamanın tam ortasından
Gün olur yeni baharlara varır ömrümüz
Ve yeniden farkına varırız elbet bir gün
İnsan olduğumuzun…

CAMBAZ

İncecik bir ipte yürür gibiyiz kardeşler
Hani hoyrat bir rüzgar esse sevda yerimizden
Devrilecek gibiyiz...

Bir parça tebessüm saklıysa hala kıyı
sında dudaklarımızın
Meyveye duracağını bildiğimiz bahar dalındandır...

Ve ölüm,
Şarjöre sürülmüş bir mermi gibi dayalıysa her an şakağımızda
Sevdaya dair en güzel türküyü söylemenin vaktidir...

CESARET

Ardında kaybedecek
Hiçbir şeyi olmayanın cüretidir
Cesaret dediğin
Yüreği göğsünün kafesine sığmayan bir adamın
Kendi gölgesinden korkması gibi karanlık sokaklarda
Uzun uzun düşündüm
Ayın ondördü beyazlığını salarken tedirginliğime
Her şeyini kaybetmişsen eğer
Neyin kalır geriye kazanmaktan başka...
Senin için ağlayan kimse kalmayacaksa ardında
Neden çılgınca korkar insan ölmekten
Oysa asıl kahramanlık
Vazgeçebilmek demekti sahip olduğun her şeyden
Ardında onca bekleyenin varken
Boğazına takılan o koskoca yumruğu yutup
Ardına bakmadan yürüyebilmekti
Bir düşün peşinden...

ÇOCUK KALMIŞ BİR MAYISI BÜYÜTECEĞİM

Ağlıyorum
Çocuk kalmış bir mayısı büyüteceğim göz yaşlarımla
Ağlıyorum
Delik deşik bir geceye
Biliyorum ki darağacını aşmaz sesim

Bir kere geçilecekse eğer bu yoldan
Yalnız bir ölümün varsa alacakları
En muhteşem yerinde kapanmalı kitap
Ne kalleş bir yürek enfarktı
Nede sebebini kendinin bile bilmediğin bir savaş
Bu kez adam gibi ölmeli
Bu kez yaşamak için
Ve geceyi aydınlatan ateş
Sönmemeli gün kavuşmadan dağlarına

Eğer bir kere yaşanacaksa o muhteşem son
Destanlar yazmalı hayatın romanında

Ağlıyorum,
Büyümemiş bir mayısı büyüteceğim
Göz yaşlarımla...

Ağlıyorum,
Ama göz yaşlarım çaresizliğimden değil
Yapraksız kalmış bir Mayıs'ın fidanını yeşerteceğim ellerimle...

ÇOCUK KALMAK MI ZOR ŞAİR ÖLMEK Mİ?

Bilincimin kurtarılmış topraklarında
Her akşam sınırlarımı geçiyorlar izinsiz
Sorgusuzca yıkarak beynimin tel örgülerini

Mayınlar ekilmiştir
Kendi hasadını toplayamayan bir yurdun kurak topraklarına
Hüzünle mutluluk arasındaki o yerde
Savrulurken binlerce umut
Sınır boylarının ağrılı gecelerine
Soluk almaya çalışıyorum
Ciğerlerime dolan o eritilmiş kurşun tadıyla

Kirli sakalları ardında saklı kalan çocuklar
Gülümseyerek çürütüyorlar o ağlamayı
Ekmeğe, aşka ve hürriyete kesmiş bir yurdun
Bütün şiirlerini okuyarak
Yürümeyi öğretiyorlar durana
Ve konuşmayı öğretiyorlar susana

Ve bütün güzellikleri bırakıp demir bir kapının ardında
Yepyeni bir hayata merhaba der gibi
Ya da ölüm döşeğinde
Hayatı anlatan öyküler dinler gibi
Uyanıyorlar her sabah
Yaralı bir kuşun
Tekrar kanat çırpışı gibi
Yaşamayı öğretiyorlar

Sancılı bir vatanın uzak topraklarında
Yarını kurtarmaya yeminli bir çocuk doğuyor belki bu sabah
Gözlerinde güneşin yedi rengi
Mayıs'ın kasveti
Daha yeni vuruyor o ölüm ayının yüzüne

Ölmek zor da olsa şaire Haziranda
Kalmak da yürek istiyor ustam
Gidenin ardından...

Söyleyin bana
Çocuk kalmak mı zor şimdi
Şair ölmek mi?..

KAN YÜRÜMÜŞ DÜŞLERİMİZİN BEYNİNE

Kan yürümüş düşlerimizin beynine
Ayakları bağlanmış bileklerinden
Kuru bir ağacın dalına
Korkmuyorum yine de
Dilimde bu türkü varken
Toprağa dönük olsa da şu yüzüm
Fikrimin bahçelerinde
Yarının kırmızı gülleri açmıştır artık

Çoğu kez unutup
Bedenimde hapis olan
Şu kısacık ömrümü
Ruhumun sonsuzluğuyla başlarım yaşamaya yeniden...

Düşünürüm gereksiz korkuları
Bütün gereksiz heyecanları
Bir anlam veremem
Çünkü;
Kapını mutlaka çalacaktır
O karanlık bahçenin bekçisi
Görecek ve kabul edeceksin ki
Siyah da açarmış güller
Ecel de olsa adı
Her sevginin bir sonu varmış...

Bir tek adım kaldı
Tereddütsüz söyleyebildiğim
Kendime bile anlatamıyorum
Artık kim olduğumu
Bilincimi, ışıltısı gözümü alan
Süslü caddelerde bıraktım
Uzak dağların ardında bıraktım
Güzel günlere olan inancımı...

Öyle kısa ki bu yaşamak denilen
Aşık olmaya yetmiyor artık hiçbir ömür
Bütün zamanlar dar artık
Gülü, dikenine rağmen kalbinde taşıyabilene
Ve bir gönlün çıkmazına
Ömrünü koyabilene...
Yani dostlarım
Hayat dar geliyor artık bütün sevmelere
Hayat aşka yetmiyor

İçimde her şafak
Bir asker duvarlarımı kanatıyor tırnaklarıyla
Bitecek ve başlayacak günlerim arasında
Anne babasını arayan bir çocuğun gözleriyle
Bakıyorum yarına
Bağırıyorum
Kayboldum kendi şehrimde
Kendimi bulamıyorum...

HÜRRİYET SADECE BEYİNLERİMİZDE

Hürriyet sadece beyinlerimizde.
Kimimiz dağlar denizler boyu tutsak
Kimimiz üç metrekarelik betonlar arasında hür..

Yürek ister
Görebilmek için
Göz değil,
Yürek ister
Koklayabilmek için
Çok uzaklarda açan bir çiçeği
Dört duvar arasında…

Hangi zincir sarar kollarını
Beynimde yarattığım
O en gerçek hürriyetin
Hangi pranga bağlar ayaklarımı.
İnadına yürürüm
Düşlerimde kurduğum
O çiçekler içindeki ülkeme.

Tecrit edilmiş
Yüreğin yasındadır şimdi sevdam
Tezgahta satılan gül demeti gibi
Ayrı bırakılmış yurdundan.
Kalmışım beyaz bir odanın
Simsiyah yalnızlığında
Tırnaklarım kalemimdir
Yazarım özgürlüğün türküsünü
Esaretin duvarlarına…

Hürriyet sadece beyinlerimizde
Kimimiz dağlar denizler boyu tutsak
Kimimiz bembeyaz bir hücrenin duvarları arasında hür…

ADINI ANMAYI UNUTTUĞUM GÜN

Adımı anmayı unuttuğun günden beri
Aşkı kirletiyorum karanlık sokaklarda
En suskun şahidim oluyor gece
Ama bil ki namuslu oluşundan değil
Dilsizliğinden susuyor

Koyu bir yeşile bıraktığımdan beri bilincimi
Unuttum hüzünlenmeyi
Silindi ezberimden birkaç şiir daha
Kurudu artık düşlerimin sağanağından arta kalan
Yok artık ağlamak ayrılığı anlatan şiirlere
Kazımak yok beynime acıtan veda sözcüklerini

En çok acıtan bazen de söylenmeyenlerdir
Çok uzaklarda kimseler görmeden solan
O güzelim dağ çiçekleri gibi
Kimsenin açlıklarını ve öfkelerini bilmediği
insanlarım gibi

Bütün şiirlerim yarım kalıyor artık
Bitiremiyorum söylemeye çalıştığım hiçbir cümleyi
Çürüyen bir ceset gibi zaman
Hırpalıyor günden güne
Güzelliklere olan inancımı

Yüzün ne kadar temiz derdin oysa bana
Yeni doğmuş bir çocuk kadar günahsız sanki
Ama yetmezdi hiçbiri sevebilmen için beni
Anlatırdın sabahlara kadar en mahrem sırlarını
İnsanlardan kalma yaralarını anlatırdın her seferinde

Daha açıkken yaralarım kendi yüreğimde
Koskoca bir denizi hapsetmişken göz bebeklerimde
Senin yaralarını sağaltmaya uğraşırdım hep
Nerede ağlayan bir çocuk görsem
Unuturdum kendi umutsuzluğumu
Yani bir tek kendi yangınıma su dökemezdim
Kül olurken göz göre göre yüreğimdeki orman.

Adımı anmayı unuttuğun günden beri
Kirlettim yüzümü karanlık sokaklarda
Fırsatı olsa dile gelecekti gece
Anlatmak için bütün bildiklerini

Hüznümü geri ver bana ey çürüyen zaman
Geri ver güzelliğe olan inancımı
Kuruyan bir dağ çiçeğiyim şimdi dağ başlarında
An gelir kokum yayılır ışıklı şehirlere
Duyarsınız açlıklarını ve öfkelerini o güzel
insanlarımın…

YÜREKLİ BİR SEVDANIN ÇOCUKLARI

Eylül olmalı kızımın adı,
Eylül'ün hüznünü anlatmalı gözbebekleri
Tanksız, postalsız ve silahsız
Bir sonbaharı...

Ve oğlum Deniz;
Eşsiz ve derin
Bakışları sonsuzluğu anlatan,
Bir Mayıs sabahı doğmalı
Ve çekip iyot kokusunu ciğerlerine
Gelecek kurtuluşu hissetmeli
Bütün hücrelerine kadar.
Farkında olmasa da
Bir nesil büyümeli bakışlarında
Siz ki yürekli bir sevdanın tohumlarısınız
Ve bir şafak vakti yazıldı yazınız
Kederi sırtlanıp
Düşmeniz yola tesadüf değil

Seçmek
İyi olanı, güzel olanı
Yanmak
İyi olandan güzel olandan
İnsanlığınızı ağrıtan ne varsa
Hayır
Kaçmak değil
Savaşmak
Büken, kıran
Ne varsa boynunuzu
Durmak karşısında dimdik
Susuz da bırakılsan
Dimdik bir çınar gibi

Yürüyecek olan varsa
Elbet siz yürüyeceksiniz,
Ölecek olan varsa siz
Çıkacaksa eğer karanlıklar aydınlığa
İlk siz yanacaksınız elbet
Ve bunun için
En ufak bir pişmanlık duymadan
Bir bayram sevincini taşır gibi
Cıvıl cıvıl bir sabaha uyanır gibi
Bir mum gibi yanacak olan sizsiniz

Tükenirken an be an
Aydınlatan etrafını
Çünkü siz yürekli bir sevdanın tohumlarısınız
Üstünüze gelseler de
Sindirmek için
Susturmak için çağlayan şu sesinizi
Dar etmek için gecelerinizi
Kan kusturmak için
Susmayacaksınız ve kan kusmayacaksınız hiçbir zaman
Siz yürekli bir sevdanın çocuklarısınız

Ve Kol kola bir bahar sabahı,
Bütün poyrazları alıp arkanıza
Çıkacaksınız uzun ve zorlu bir sevda yolculuğuna.
Bütün mavilerinizle
Bütün rüzgarlarınızla
Bütün sevdanızla
Bütün inancınızla gideceksiniz
Çünkü siz
Yarınını arayan bir halkın yürekli çocuklarısınız...

BEYAZ BİR GÜL GÖNDER BANA

Beyaz bir gül gönder bana
Kefensiz çocuklar ülkesinden
Yüreğim dar geliyor artık acılarıma....

Ölümlerine mezar taşlarının bile ağladığı çocuklar tanıdım
Nasıl gülsün yüzüm
Onurun alaşağı edilip
Aymazlığın baş tacı edildiği günler gördüm
Nasıl dinsin sızısı kalbimin

Nasıl zor bir bilsen
Masal diye anlatabilmek hayatı
Sığınaklarda ölümünü bekleyen minik bedenlere

Seni kandıramam küçüğüm
Ak güvercinler yerine
Top mermileri uçuşurken göğünde...

Şimdi kavgam,
Dünyanın göğsünde açılan şarapnel yarasıdır
Sakla öfkemi küçüğüm
Sakla ve içindeki yaşama sevinciyle harmanla
Gözyaşıyla sulanmış toprağının mirası olsun bilincin

Beyaz bir gül gönder bana
Kefensiz çocuklar diyarından
Beynim dar geliyor artık acılarına...

İLK VE SON SEVDAM

Kızıl akışı asi nehrimin,
Sen alın terim,
Emek verdiğim ilk ve son sevdamsın benim.
Tek ve son kavgası ömrümün
Sözüm olsun sana
Kendi ellerimle yeniden yazacağım
Bize kader diye dayatılan yazıyı
Kıracağım kendi ellerimle
Tüm bentleri
Barikatları,
Seni uyur uyanık sabahlarda
Çığlık çığlığa çağıracağım,
Aklımdan her geçeni söyleyeceğim sana

Özgürlük tadında şiirler yazacağım sana
Marşlar okuyacağım sıkarak dişlerimi
Ve söz veriyorum
Titremeyecek dizlerim senden başka
Kimsenin karşısında.
Her gün daha da çok seveceğim seni
Her gün yeni bir rengini keşfedeceğim
Bilincinden yansıyan ışıltının.
Yeniden çizeceğim ak kağıtlara
Yüzünü, ellerini
Anlatacağım bütün doğaya güzelliğini.

Sen, can yoldaşım
En hüzünlü imgesi şiirlerimin
Hiçbir zaman korkunun kölesi olmayacağız seninle
Emeği yücelteceğiz kendi ellerimizle

Sen benim yürekli sevdam
Sen alın terim
Tek ve son kavgası ömrümün
Yazdığım en güzel şiirim olacaksın benim...

ŞAİRİN KARANLIKLA SEVİŞMESİDİR GECE YARILARI

Şairin karanlıkla sevişmesidir
Gece yarıları.
Hesap sormasıdır kendine
Söyleyemediği her aşk için,
Her şiir için yarım bıraktığı.

Kanat çırpsa da görünmez karanlıktan
Yüreğime hapsolmuş güvercin.
İnci olsam da okyanusun en derin yerinde saklı kalmış
Bulsunlar istemem parıldayışımı,
Kar çiçeği olmak istemem
Bulsalar kopartırlar diye korkarım incecik boynumu.

Şairin dünyayı değiştirdiği andır
Gece yarıları.
Durulur bütün suları denizlerin.
Bütün sesler boğulur
Gelecek büyük fırtınanın öncesinde
Ve sonra
Tahta bir kalemin karaltısında
Dolar bütün boşalan meydanlar yeniden
Ve sıcak gövdesiyle
Yükselir güneş göğün en yüksek yerine
O özlemle beklediğimiz cümleler yeniden kurulur.
Yeniden kurulur dünya
Namuslu, çalışkan ellerimizle
Yeniden paylaştırılır ekmek ve tuz.

Şairin aşık olduğu andır
Gece yarıları
Milyonları sığdırırken göğsünün altın kafesine
Söz geçiremez
Sol yanını ağrıtan bir çift göze...

YİNE EYLÜL

I
Yine gece oldu
Girdik eylülün en karanlık yerine
Beynimde postal sesleri
Yüreğimin üzerinden tanklar geçiyor
Kuşatıyorlar ağaçları ordular
Sarartıyorlar yaprakları
Yeter artık sonbahar geldi diyorlar
Bir komutan erteliyor bütün sevdaları
İkinci bir emre kadar
Bir çocuk bakıyor pencereden
Korkulu, tedirgin,

II
O çocuk büyüdü bugün
O çocuk büyüdü ve bakıyor yine pencereden
Yine korkulu, tedirgin
O çocuk bakabilecek mi pencereden
Umutlu, sevinçli

III
Eylül koy bugün doğan bütün çocuklarının adını
Eylül' ün kederini taşısınlar yüreklerinde...
Ve büyümeli o çocuklar
Kurmalılar tanksız, postalsız, silahsız bir dünyayı...

ACILAR TOHUMLARIDIR ŞİİRLERİMİZİN

Acılar tohumlarıdır şiirlerimizin
Mürekkebidir en güzel dizelerimizin
Kırarak daralan bir göğsün kafesini
Yazılır her akşam kentin yoksul duvarlarına

Bir koyu kızılı ararken gün batımında
Ve sahip olamadıkların
Gömülürken güneşle beraber o uzak sulara
Bambaşka bir duyguyla sarsılır fikrin

O sancıyan dünyanın
İyi kalpli çocukları da aşık olurlar
Çünkü mayasına sevda katılmıştır onların bir kez
Ve seçme şansları yoktur acı çekmekten başka
Sarmak isterken yaralarını
Koskoca bir halkın
Kendilerine bile yetmez olur
Bu kocaman yürekleri

Acılar tohumlarıdır şiirlerimizin
Mürekkebidir en güzel dizelerimizin
O iyi yürekli çocuklarının hikayelerini anlatırlar
Akşamüstünün kızıl göğü çevirirken yüzünü ağır ağır siyaha
Yola koyulurlar aşk çağının o sürgün yürekleri
Çıkmaz sokaklarda dövüştüklerini bile bile...

ACILARIMIN ÇETELESİNİ TUTMADIM HİÇ

Acılarımın çetelesini tutmadım hiç
Ya da çıkartıp kılıcımı kınından
Savaşmadım tek başıma
Gecenin üzerime saldığı hüzünlerle

Dünyada yazılmış bütün şiirleri ezbere bilip de
Tek bir dize yazamayan adam kadar garip
Yahut usta bir şairin
Yüzlerini bile görmediği insanların yaralarını sarıp
Yanı başındakilere duyuramadığı ses kadar derin
Şizofren bir sayıklama gibi belki de
Ceylan bakışlı bir sevgili yaratıp satırlarında
Sonra onun için geceler boyu uykusuz kalmak

Hayır
Acılarımın çetelesini tutmadım ben hiç
Oynamadım da hiçbirinizin yaralarıyla
Ne demir kapıları pas tutmuş karanlık zindanlarda yattım
Ne iğrenç ıslığını duydum ıslak bir sopanın
İnerken ense köküme

Peki nedir o zaman
Şu kahrolası dünyayla alıp veremediğim
Her gece boğazımı saran bu yağlı urgan
Hiç kimse duymadığı halde
Kulaklarımı sağır edercesine çınlayan o ses.

Oysa o kadar sessiz ki geceleri bu şehir
Ve odam o kadar huzurlu
Ne bir polis sireni
Ne kırılan camların karanlığa savruluşu.

Yine de mümkün mü sanıyorsunuz
Mil çekip yüreğimin gözlerine
Kendi vicdanımın yüzüne tükürmek
Mümkün mü
Kenarı desenli kağıtlarda aşkı ağlatmak
Kolay mı be dost
Sadece kendi acılarımın çetelesini tutmak…

BANA KALBİNİ UZAT

Bana kalbini uzat
Betonlar arasından
Elimi uzatıyorum sana
Hayat çizgimin ortasına yazılmış adınla
Alnımda senin için yazılmış yazımla
Ellerimi uzatıyorum sana
Betonlar arasından
Tut ellerimi

Malzemesi çalınmış yürekleriyle
Yaşanmamış günlerinden çaldılar ömürlerimizin
İlk darbede çöktü kolonları
Bütün hayallerimizin
Enkazın griliğine bırakırken umutlarımızı
Kaç aşk bitti zamansız
Kaç ömür yitti mezarsız

Sesini ver sessizliğime
Umudunu ver umutsuzluğuma
Bana kalbini uzat betonlar arasından

Belki gözlerin açık
Bayram sevincini taşır gibi
Umutla gülümsüyorsundur
Karanlıklar içinde
İnan ki orası kadar karanlık
Yukarıdaki hayat
İnan ki ağır değil
Yaşamak kadar
Göğsünde taşıdığın binlerce ton beton
Her gün binlerce ve binlerce
Ölen insanlığımız
Son nefesini veriyor seninle beraber
Ve bu insanlar
Yaşayamadıklarının hesabını soruyorlar artık size
Kireçlenmiş bedenlerinin hesabını soruyorlar
Kapanmıyor açık kalmış gözleri
Kapanmıyor
Yari kucaklar gibi iki yana açtığı kolları

Ömrümüzün sonuna dek
Sarsılacak kalbimizdeki bu kırık
Sarsılacak insanlığımız
İçimizde şehirler yıkılacak her ölümde
Malzemesinden çalınmış insanlığımız yıkılacak
Ve kalkmayacak bu enkaz
Kalbim hep altında kalacak...

BAŞINI DİK TUTAN NEYSE

Bir kavgada başını dik tutan neyse
Yalnız onu haykırsın dilim
Bir türküyse
Bir nefes daha direnmene sebep
Göğsünün tüm sancıları dininceye dek söyleyeyim sana…

Yıkılmış bir şehrin orta yerinde
Seni bir çınar gibi dimdik tutan neyse
Yalnız onu hatırlasın ezberim
Kardeşlikse hiç tanışmadan
Yıllar boyu özlediğim bir dost gibi sarılayım sana…

Bir yenilgide başını dik tutan neyse
Yalnız onu söylesin dilim
Bir ağıtsa
Bilincini gözyaşlarıyla sulayan
Göz pınarlarım kuruyuncaya değin ağlayayım sana…

BİLİNCİM TAŞ ATILMIŞ SU GİBİ BULANIK

Bilincim taş atılmış su gibi bulanık
Dalga dalga vuruyor kıyılarına şehrin
Olta atıyorum beynimin derinliklerine
Çırpınmıyor çektiğim hiçbir balık
Ölü bir denizin yalnızlığında
Şairler ölüyor şiirlerinin tam ortasında
Polis köpekleri kovalıyor isyankar düşlerimi sokak aralarında
Yüz binlerce ayak olup yürümek istiyorum yollarda
Yosunlu bir taş olup fırlatılmak istiyorum
İşgal edilmiş gecelerin ortasına

Her gece geldiler üzerime
Her gece yalanlamaya çalıştılar doğru bildiğim her şeyi
Her gece kurşunladılar beni milyonlarca kez
Hiç öldüğüm olmadı

Bilincim patlamaya hazır bir bomba
Yüksele yüksele büyüyor bir ses kulaklarımla
Kırılıyor demirden kapıları karanlığın
Ve güneş bütün ihtişamıyla uyanıyor derin uykusundan

Her gece şiirler yazdım
Her gece bağırdım inadına doğru bildiğim her şeyi
Her gece boğmaya çalıştılar sesimi kuru bir ağacın dalında
Hiç öldüğüm olmadı...

BİR BORANDI SANIRIM

Bir borandı sanırım
Kanarken kayıp bir güvercinin
Kanadında umut.

Öyle günler vardır
Ne kadar bağırsanız da
Ulaşmaz sesiniz
Hiçbir zamana ve mekana
Kaldırımlar
Kör, sağır ve dilsizdir

Öyle günlerden birinde
Girdiler koluna
Ete kemiğe bürünmüş zebanileri karanlığın...

İncecik dal gibi bir oğlandı
“Fidanlara isim konmaz” derdi eski bir dostum.
Bir öğle vaktiydi kaybedildiğinde
Kaldırımlar
Kör, sağır ve dilsizdi.
İncecik dal gibi bir oğlandı
Fikri deryalar kadar uzak
Bedeni kayıp umutlar gibi tutsak.

Vakit bir akşamüstüdür şimdi
Gürültüler geliyor uzaklardan
İş çıkışında memurlar durakta
Belki bir kadın yorgun argın
Semt pazarından evine dönüyor
Akşam ne pişireceğinin telaşında.

Ve konulduğu kafeste
Kanayan güvercin
Dinlemektedir bütün bu sesleri
Duymasa bile hissetmektedir yüreğinde
Aş pişmeyen ocakların kederli gecelerini.

Gittikçe azalıyor
Pencereden sızan ışık
Diline bir türkü dolanıyor güvercinin
Umutlu güzel günleri anlatan
“Unutma halkının önünde
Halk için savaşanlar yürür”
Halkları onlar için çektikleri acıları anlamasa da...

Her Cumartesi kaybedilir bedenim benim
Hiçbir Cumartesi bulunmaz ama
Her Cumartesi kayıp bir güvercin havalanır
Hiçbir Cumartesi dönmez yaralı yurduna...

Bir borandı sanırım
Kanarken kayıp güvercinimin kanadında umut.
Dünya;
Kör, sağır, dilsizdi
Bükerken boynunu
İsimsiz bir fidan
Bütün yeşilleri çalınmış bahçelerde.

Her Cumartesi kaybedilirim ben
Hiçbir Cumartesi bulunmam ama.....

BİR DİZE DAHA DÖKEBİLMEK İÇİN HAYATIN KALIBINA

Bir dize daha dökebilmek için hayatın kalıbına
Göğsünü avuçları arasına alıp kanatıncaya dek sıkar şair
Çok sevdiğin bir türkü dillenip
Göğe uzatır mağrur başını
Ve deniz küser sahipsiz çocuklarına
Kalbim duracak gibi olur
Her gece yatağıma uzandığım anda
İstanbul kendine küser
Kadersizliğine küfreder sürgün yürekleri kenar mahallelerin
Ekmeğin buğusuyla karınlar doyurulur

Bir dize daha yazabilmek için
Trol atıp beyninin derinliklerine
Sabahlara kadar bekler şair
Yine de çalan olmaz kapısını.
Rengarenk ışıklar yanar kirletilmiş evlerinde
Vapurlar dinlenmeye çekilir iskelelerde
Şehir derin derin uyur
Bense şarkılar söylerim en berbat sesimle
Seni çağırırım
Uğruna savaştığım her şeyi atıp bir kenara...

BİR DÜŞÜ VURULURKEN GÖRDÜM

Bir düşü vurulurken gördüm ben
Çığlık çığlığa
Onun için çıplak gözle bakamam hiçbir kırmızıya.
Duydum insan olmanın sancısını
Göğsüm parçalanmış bir kaya parçasıydı
Kızgın güneşin altında.

Bir düşü vurulurken gördüm ben
Dili tutulmuştu toprağın
Ve acı çoğaldı günden güne içimizde
Aktıkça büyüdü dere yataklarında
Onun için kan kırmızı akması bütün nehirlerimin.
En büyük feryat oldu gecenin sessizliği
Sustukça ağladım
Ağladıkça sustu gece.

Bir düşü vurulurken gördüm ben
Öylece düşüp kaldı olduğu yere
Sıcaktı daha elleri
Gözyaşı kurumamıştı göğsünde.
Öptüm gözlerindeki pırıltıyı
Kendi küçük ama
Yüreği yüz yaşında bir çocuğun.
Titredi yüreğim titreyen elleriyle birlikte.
Bir düşü vurulurken gördüm ben
Onun için bakamam hiçbir kırmızıya…

BİR KAR TANESİYİM BAHÇENİZDE

Bir kar tanesiyim bahçenizde
Görünmez ellerim
Hepiniz gibi kederlenir
Hepiniz gibi şarkılar söylerim...
Fark etmeseniz de hiçbiriniz
O gürültülü çokluğunuz içindeki
Yokluğumu
Hepiniz için ayrı ağlar
Sevincinizde hepiniz için ayrı gülerim

Ah benim karşılıksız sevmelerim
Beynimde deli boranlar gibi savrulan şu öfkem
Göğsümde yükselip alçalan yaşama sevinci
Yine de pişman değilim ey can
Bile bile yanmaktan

Uçurtmasının ipini elinden kaçıran
Bir çocuğun telaşıdır bakışlarım

Bir kar tanesiyim bahçenizde
Siz bahara teslim ederken gövdenizi
Ben inadına erimez direnirim gelecek yaza...

BİZİ HİÇ TANIMIYORLAR ÇOCUK

Ömrümüz şiirlerdeki o büyülü sözcüklere benzemiyor hiç
Çarpıyor yüzümüze tokadını
En olmadık yerinde terli bir temmuz gecesinin

Ah yavrucağım
Ömrümün bahar yeri yiğidim
Bizi hiç tanımıyorlar
Bilmiyorlar yağmur altında ıslanan bir kızın
Ürkek bakışlarına ağlayabildiğimizi

Mart güneşine aldanan erkenci bir çiçektin sen
Umudu kanatılmış yurdumun arka bahçelerinde
Yaprakların, düşlerindeki gökyüzüne dayalı...
Ah güzelim benim,
Tek başına bahar olmaya çalışanın
Kaderiymiş meğer erken solmak

Bizi hiç tanımıyorlar çocuk
Bilmiyorlar öfkemizi sevdamızla harmanladığımızı
Ve gözlerimizin ardında ne derin uçurumlar sakladığımızı

Hayatı hiç tanımıyorlar
Aptalca bir yarıştan ibaret sanıyorlar her şeyi
Bir mal alım satımından belki
Yorgun bir paydos düdüğünden,
Bilmiyorlar dünyanın gözlerinin içine bakıp
Gerçeküstü hayaller kurmayı
Sonra hayallerinde yarattıkları o ceylan bakışlı sevgiliye
Sabahlara kadar şiirler yazmayı

Bizi hiç tanımıyorlar çocuk
Bilmiyorlar nasıl ağlayabildiğimizi bir türküye gece boyu...

BU KENTİN ŞAİRLERİ ERKEN ÖLÜR

Bu kentin şairleri erken ölür
Kanadından vurulan kuşlar gibi
Daha nice şiir yazabilecekken
İnadına gençken
Güzelken inadına

Bu kentin şairleri hep erken ölür
Zindanda olup da
Özgürlüğü yazmak,
Yaşıyorum diyebilmek kadar zordur şimdi bu yerde
O yüzden hep yarımdır
Bu kentte yazılan bütün şiirler

Bu kentin şairleri hep erken ölür
Her şafak sorgusuz bir infazı sığdırır göğsüne
Onca gece varken hiç yaşanmamış
Yar göğsünde sabahlanmamış
Nasıl sığar bir mezar taşına ey gönlüm
Bu yangın nasıl söner...

ÇEVİRDİM BAŞIMI SOL YANIMA

Çevirdim başımı sol yanıma
Gülümsüyordu duvarımda
En yakışıklı fotoğrafı devrimin
Bir sonbahar şafağında doğuşumdandır belki
Böyle dişlerimi sıkarak okumam bütün türküleri

Rüzgarsız göçen her kahramanın
Aydınlık izi düşer karanlık sokaklara
Ve her sesin yankısı vardır
Her düşüşün yarattığı bir deprem vardır mutlaka

Martın, Eylülün çocuklarıdır onlar
Kimse sormamıştır onlara
Karartırken gökyüzünün mavisini
Çalarken beyazını
Kanla, emekle yaratılmış cennetlerin
Ve kanunları yapanlar
Hiç şiir okumamışlardır belki hayatlarında
Yüceliği üzerine insanlığın
Yaratmanın ve yaratılmanın
Yani onuru üzerine insan olmanın
Kanunları yapanlar güçlüler midir o zaman
Türküleri yaratanlar kadar

Halkının kaderini kanla yazarken tarih
Yumruklaşan bir heyecanla
Kırılıyor paslı zincirleri sessizliğin
Koşuyor güzel kızları
Ve yakışıklı çocukları devrimin
Düşüşlerinde depremler saklıyorlar
Ve güneşten ödünç almışçasına
Alev gözlerini
Öyle güzel bakıyorlar hala

O alev gözleriyle
Gülümsüyor hala duvarımda
En yakışıklı fotoğrafı devrimin
Bir sonbahar şafağında doğmuş olduğumdan mıdır bilinmez
Ne zaman bir marş dinlesem sıkıyorum dişlerimi...

ÇÖZ İPİNİ KELİMELERİN

Çöz ipini bütün kelimelerin
Bırak özgürce salınsın cümlelerin
Beyaz kağıtlarda.
Söylemek istediklerini sadece
Başkalarının duymak istediklerini değil.

Korkma göğsünü sıkıştıran geceden
Ve esirgeme ne olur
Dünyada yazılmış en güzel aşk sözcüklerini
Bakışlarında ırmak serinliği taşıyan sevgiliden.

Çarp yüzüne bütün bildiklerini,
Sadece duyduklarını
Ömrünün tek gerçeği sanan cahilin yüzüne.

Çöz ipini kelimelerin
Serbestçe salınsınlar evrende
Patlamaya hazır dinamit gibi duran bu heyecanım
Ağzından çıkacak bir tek kıvılcımı bekliyor.
Senin kaleminden çıkacak
Bir kaç sözle değişecek
Değişmesi imkansız dedikleri şu kaderim.

Seninle değişecek bahtı
Bütün köylerin ve ışıklı şehirlerin
Seninle güzelleşecek
Kendi kendimize vaat ettiğimiz
Gelecek o güzel günlerim.

Çöz ipini kelimelerin
Özgürce salınsınlar sonsuzlukta.
İnan bana
Yeni çağın destansı öyküsünü
Tarih değil
Sadece şiir kitapları yazacak...

DAHA ŞİİRİN VAR YAZILACAK

Damarlarından enjektörlerle çekilse de
Kanının siyaha çalan kızıllığı
Bir kuyu gibi azalsa da sular bedeninde günden güne
Kalbine kan yürüdükçe
Daha koşacak vakit vardır yarınlar için

Yarın biraz daha fazla sızacaktır
Güneş ışığı pencerenden odana
Yine türküler çalıyorsa duvarlarının arasında
Hızlanıyorsa kalbinin çalkantısı
Gördüğün her mavilikte
Düşüncen yarıp çıkmaya çalışıyorsa beynini
Marş söyler gibi geçiyorsan yollarından şehrin
Bitmemişse hala dünyada zulüm
Dostun unutmamışsa seni
Daha çok şiirin var demektir yazılacak...

EN GERÇEK TÜRKÜNÜN ÇOCUKLARI

En gerçek türküyü yaşamak
Onlara düştü
Bilemeden çocuk olmanın anlamını
Büyümeyi öğrettiler onlara
Mutluluktan paylarını almadan daha
Boğuldular acılar denizinde,

Feryatları yırtarak aşılmaz dağları
Ulaştı o büyük şehirlere
Mürekkep oldular şairin kaleminde
Kazındı adları dar ve karanlık sokakların duvarlarına.

Birazda unutturmamaktı şairin işi
Unutmamak akılda kalması gereken ne varsa

En gerçek türküyü yaşamak onlara düştü
Bir tarafları hep çocuk kaldı
Bir tarafları hep tertemiz kaldı

Onlar hiç büyümeyecekler
Hiç bilmeselerde çocuk olmanın anlamını
Çünkü düşlerini gömdüler onların bir şafak vakti
Yine de kin tutmadılar doğan güne.
Yaşanacak o kadar çok şey var ki dediler
O kadar yol var ki yürünecek.

Yağmurun toprağa ilk dokunuşuydu
Tenlerine bulaşan ıslaklık
Güneşten ödünç almışlardı bakışlarını.

Şimdi gözlerimizde iki damla yaş
Analarının göğsünde dinmeyen bir yastır hikayeleri
Onlar;
En gerçek türkünün kahraman çocuklarıydılar
En gerçek olandılar...

EY ZULÜM

Zulüm
Sessiz günlerin
Ekinlerini toplamakta bugün tarlalarımızdan

Bu toprağa su yerine kanını
Tohum yerine ölülerini saçmış ülkenin
Yeni yeşillenen tarlaları üzerinde
Tarla kuşları dolaşmakta

II.

Siz yarattınız kaburgalarınızın üzerine çöken
O çelikten canavarı,
Kendi ellerinizle boşalttınız kanınızı şişelere
Ellerinizle işlediğiniz yaşamın meyvelerini
Kendi ellerinizle doldurdunuz
Zulmün sepetlerine

Sormadınız kaptırdığınız kolun hesabını
Bir zamanlar dost elinizi uzattıklarınızdan

III.
En güzel çağına çığlar indi gençliğimizin
Bir hiçe endekslenmiş hayatların boşluğunda
Bağırsam avazım çıktığı kadar
Çıkmaz bir duyan
Boğazımı yırtıp taşan sesimi
Ses geçirmez duvarlarla kaplanmış her yanım

Dağları aşıp gitmiştir çoktan inandıkların
Seslensen sessizliğe
Sessizliğin bir dağ olup döner kimsesizliğine

Ey zulüm
Yalnızda olsam da bağırıyorum
İnandıklarım,
Dağların ardından sizi çağırıyorum
İnadına
İnadına
İnadına
Haykırıyorum...

GECE; DEMİR BİR PARMAKLIK...

Gece;
Demir bir parmaklık
Gece;
Karanlık kör bir zindan
Ellerinin sıcaklığı ve
Kış soğuğunda
Sımcıcak yuvamda portakal kokusu...

İşte böyledir
Bu topraklarda doğmak
İsyan kokan her şarkıda
Yemyeşil bir dalı kopartıp yüreğinin bahçesinden
Beyninin tam ortasına koymak.

Gece;
Talan
Gece;
Bitmek bilmeyen bir titremedir yurdumda,
Bacası tütmeyen soba
Ve susmaya yeminli bir ağızdır,

Gece;
Amansız bir hastalıktır
Karanlığından medet umarsın bir parça soluk alabilmek için
Ne bir gardiyan vardır ortalıkta
Ne kelepçe, ne zindan
Ama esir düşmüşsündür çoktan...

ÖZGÜRLÜK

Özgürlük;
Masmavi bir ışıltıdır çocuğun gözlerindeki
Gülebilmek en zor anında bile
Ağlayabilmek halkının gözleriyle.

Özgürlük;
Yaşadım diyebilmektir
Ölümün bütün kalleşliğine inat
Haykırabilmek boğazındaki yağlı ilmeğe inat.

Özgürlük;
Yenilsen bile yürekli bir kavgada
Kazanandan daha çok
Akıllarda kalabilmektir…

Özgürlük;
Nefes almak değil yalnızca
Yaşıyorum diyebilmek
Ve haykırabilmektir son nefesinde bile…

TAZE TUT ÖFKENİ

Öfkeni taze tut ki
Soğutmasın içindeki umudu
Sen ki şairsin güzelim çocuk
En çok sana yakışır başkaldırmak
Her acı biraz daha büyütür içindeki ozanı
Sen ki asi doğmuşsun
Hiçbir pranga uymaz ayaklarına
Hiçbir zindan hapsetmez özgür yüreğini

İçimde bir ayaklanma baş gösterir zamansız
Mevsim talandır
Ve söylenen bütün sözler yalandır
Ve zaman
Uçan kuştan hesap sorulan zamandır

Zaptetmek imkansızdır damarlarındaki kanı
Ve beynini kuşatan bu sınırsız heyecanı
Yatıştırmak mümkün değildir artık
Alıp başını giden bu isyanı

Taze tut öfkeni
Buz kesmesin içinde umut
Avutmaz artık seni anlatılan masallar
Sen ki şairsin güzelim çocuk
Ölüm öldürmez ki seni
Sen ki asi doğmuşsun bir kere
Asi olacaksın son nefesine kadar...

GERÇEK AŞK KAVGANIN İÇİNDE BAŞLAR

Gerçek aşk kavganın içinde başlar
Karanlık çöker
Pusuya düşer yüreğin
Bir çift göz düşer birden aklına
Gülümseyişlerdeki gamzelerde çukurlaşırken hayat
Yaşayacak bir sebep yaratırsın kendine...

Gerçek aşk kavganın içinde başlar
Kar altında üşürken ellerin
Birden ılık bir bahar akşamı çöker göğüne
Yarin saçları bayrak olur dalgalanır
Rüzgar olasın gelir...

Her Kavga İsyan Kokar
Bir kokusu vardır hayatın
Burnunun direğini sızlatırcasına keskin

Tüm ayrılıklar hüzün kokar
Tüm otogarlar,
Tren istasyonları,
Vapur iskelelerinde ayrılık,

Her kavga isyan kokar
Ve gelecek

Bir kokusu vardır
“Bizimle bitmez bu kavga” diye haykırmanın

İntikam kokusu zulmün dağlarında
Ve yüreğine aşk düşmeyenin duyduğu sadece
Çatlamış damarlardan sızan sıcak kan

Bir kokusu vardır seni seviyorum demenin
Fabrika bacalarının griye kesmiş dumanı
Ve yanık lastik kokusu
Sararken şehrin göğünü
Kaplar geceyi güneyli rüzgarlarla

Yalnız kokusu yoktur ölümün
Ölüm kokusuz
Renksiz
Sensiz
Bensiz
Ve aşksız...

KANAYIŞ

Cam kırıkları üzerinde dolaştım yıllar yılı
İzim kaldı kanlı ayaklarımla bastığım
Bütün topraklarında yurdumun.
Duydum gencecik bir yaşamı sona erdiren merminin
Namluya sürülürken çıkarttığı
O çelik kokan çığlığını

Düşen her tetikte
Kanadı umudu kavuşmanın
Yuvasından fırlayan her boş kovanda
Can verdi
Merhameti insan kalan yanımın.

Başka acılara bastım
Toprağının her karışında
Kan revan içindeki ayaklarımla.
Kızıl akan derelerde yıkadım yüzümü
Ekmeksiz, aşsız evlerde sabahladım.

Şimdi isyan olup
Fırlatsam sesimi sonsuzluğa
Neye faydam olur
Kendi vicdanımı kurtarmaktan başka.
Oysa her çığlığımda
Bir can katabilmek isterdim
Susuz bırakılmış her karış toprağıma.
Bir cana daha öğretebilmek
Bölüşmeyi sofrasında tuzu, ekmeği
Direnebileyi yeri geldiğinde
Hakkını almak için
Sevgiden ve ekmekten yana…

Cam kırıkları üzerinde dolaştım yıllar yılı
Sızladı ayaklarım
Kan revan içinde yürüdüğüm
Her karış toprağında yurdumun
Gördüm bir hayalin alnının ortasından vuruluşunu
Toprakta boylu boyunca uzanırken
İnsanlığımız……..!

MİLİTAN BİR AĞRI

Militan bir ağrı
Saplanır göğsüme
Nefes aldığım her dakika
Bana tehlikeli şiirler yazdırır.

Sahte aşklar bulurum sürekli
Doldurabilmek için
Göğsümü kaplayan
O büyük boşluğu.
Düşlerim kör bir bıçakla
Bölünürken binlerce parçaya.
Bir damla yaş akmaz eylülün gözlerinden.

Sokaklardan esirgeyip selamını
Yiten günlerin yalancı aydınlığı
Yarım kalan mevsimler gibi göçüyor
Adını duymadığım çok uzak coğrafyalara.

Sen, doğmamış çocuklarımın hüznü
Saçımda sarı ıslaklığı yağmurlarının
Ne olur çek ellerini
Son yaz çiçeklerimden...

DÜŞLERİNDE NE VAR ÇOCUK?

ellerinde ne var çocuk?
doğmamış bir güneş var yarına gebe
güneyli bir rüzgar var
kara bulutları dağıtacak yurdumun üzerinden

gözlerinde ne var çocuk?
ağlamaklı bir sevinç var
günebakanların güneşe gülümsediği bir bahçede
gökyüzüyle konuşan bir ağacın gölgesinde
çok sevdiğin bir türküyü söylemek var...

yüreğinde kim var çocuk?
köylü çocukların
kire bulanmamış öfkesi var…
hani bir mısra dokunsa parmaklarına
çözülecek gibi hayatın, ayaklarına taktığı prangalar

düşlerinde ne var çocuk
eksiksiz yaşamak var
kısacık ömrümüzde her ne varsa
hayata rehin verdiğimiz
mutlu bir halk denizinin ortasında
aşkın ipekten saçlarını okşamak var...

AÇIN PERDELERİNİZİ

Büyüdükçe mi kabuk bağlar
Çocukluktan kalma yaraları insanın?
Kapkara bir bulut başımın üstünde
Hayatla saklambaç oynar gibi yalnız
Bezden bir hücrede tecrit edilmiş bedenim,
Bedenim, on beşimin en düşbaz çağında
Ama gözlerim hep beş yaşında…
Baharı siyah beyaz bir resim sanmam bundandır
İpekten saçlarımın güneşe hasretliği
Karanlığıma ak bir iz bırakan tuzun yanaklarıma süzülüşü,
Bundandır sırdaş aynaların
Çirkin yüzlerinize tükürmesi…
Söz utanır,
Badem bıyıklı kirli dudaklarınızdan döküldükçe
Söz utanır,
Zulmün adı hürriyet diyerek yazıldıkça sözlüklerinize
Söz utanır,
En büyük yalanlar
Ömrümüzün tek gerçeği gibi ezberletildikçe…
Açın perdelerinizi açın,
Güneş aydınlatsın
Kirli bir ampülün titrek ışığına muhtaç edilmiş gözlerinizi
Açın kapılarınızı ey insanlık
Hürriyet rüzgarı dolaşsın
İpekten saçlarımızda…

DEVRİM

Bir çocuğun
Rüyasında gördüğü oyuncaktır devrim.
Fırından yeni çıkmış ekmeğin
Ağza yayılan sıcak buğusudur.
Hiç kimsenin adını bilmediği bir sokakta
Müzisyenin akordeonundan çıkan
Kanyak yakıcılığında bir zafer şarkısıdır.

Öldü zannedilen ozanların
En zehir zemberek sözlerini söylemek için dirildiği
Ve “bu günü gördüm ya ölsem de gam yemem gayrının”
Resminin yapılabildiği günün adıdır devrim...

EMEĞİN SANATI E-KİTAPLIĞI

Şiir Dizisi:

1- Kalp Örsünde Karanfil - ALİ ZİYA ÇAMUR
2- Arsız Akrostiş - SERKAN ENGİN
3- Diplerin Zirvelere Uçurumlardır Yolu - ADNAN DURMAZ
4- Acının Ucu - HAMZA İNCE
5- Yıldızlı Gece Kanamaları – İRFAN SARİ
6- Öfkeye Tutunmak – ERCAN CENGİZ
7- Semahlar, Horonlar, Gowendler – YAŞAR DOĞAN
8- Militan Bir Ağrı – MELİH COŞKUN

http://emeginsanatie-yayinevi.blogspot.com

http://issuu.com/emeginsanati